

[Torben Lund]

ker her på socialdemokratiets forslag om en ungdomsgarantiordning.

Det var svært for kommunerne at finde et beregningsgrundlag for hjælpen, fordi loven og de eksisterende cirkulærer ikke gav nogen entydig, sikker vejledning om, hvordan loven skulle administreres. At det var svært, blev illustreret af, at kommunernes praksis var meget uensartet, og det var derfor rigtigt at udsende en vejledning til kommunerne.

Lad mig straks slå fast, at hensigten med udsendelsen af cirkulæreskrivelsen ikke har været at gennemføre faste takster eller et særligt loft for en speciel gruppe af bistandsmodtagere. Der skal fortsat foretages en individuel vurdering af bistandsbehovet i hvert enkelt tilfælde efter de almindelige regler i bistandsloven.

Der er også grund til at fremhæve, at cirkulæreskrivelsen naturligvis skal ses i sammenhæng med kommunernes rådgivningspligt og i sammenhæng med bistandslovens § 41, hvorefter den konkrete sag jo senest skal genvurderes efter tre måneders forløb. Den unge skal naturligvis bringes ud af bistands-situationen så hurtigt som overhovedet muligt.

Men når det er sagt, vil jeg godt medgive forslagsstillerne, at der nok kan være et behov for at vurdere, om cirkulæreskrivelsen lever op til det formål, som egentlig var tilset. Jeg er bekendt med, at også den tidligere socialminister havde til hensigt at følge cirkulæreskrivelsen meget tæt op netop for at se, hvordan kommunerne anvendte cirkulæreskrivelsen, og de oplysninger fra kommunerne, som jeg på dette tidspunkt er i besiddelse af, tyder ikke på, at cirkulæreskrivelsen i særlig grad har medvirket til at skabe en mere ensartet praksis i kommunerne, men en endelig vurdering af det må naturligvis afvente, at vi får foretaget en mere grundig og systematisk undersøgelse af de virkninger, som cirkulæret har haft.

I samme forbindelse vil jeg også godt give tilsagn om i socialudvalget at drøfte, om de enkelte punkter i cirkulæreskrivelsen nu også er rimelige, og jeg kan her eksempelvis spørge, om den opstillede formodning om den unges levevilkår nu også er rimelig. Et andet diskussionsemne i udvalget kunne vel blive situationen for den unge, der skal påbegynde en uddannelse efter endt skolegang.

Den socialdemokratiske gruppe kan ikke, som beslutningsforslaget her foreligger, give det sin støtte. Det går alt for vidt. Men jeg vil som nævnt gerne give tilsagn om et positivt udvalgsarbejde, hvorunder vi kan drøfte, om cirkulærets indhold og form er rimeligt, samt undersøge nærmere, om hensigten med cirkulæreskrivelsen, nemlig at skabe en mere ensartet praksis i kommunerne, nu også er opnået.

Agnete Laustsen (KF):

Det vil måske undre, at jeg indledningsvis må komplimentere forslagsstillerne for deres beslutningsforslag, men inden man nu tager komplimenten alt for bogstavelig, vil jeg skynde mig at tilføje, at den går på de meget omfattende bemærkninger, som er udformet, synes jeg, yderst pædagogisk og fyldestgørende, og som egentlig i deres form godt kunne tjene andre som eksempel på, hvordan man laver sådanne bemærkninger. Hermed være komplimenten overgivet.

Men når dette er sagt, vil jeg gerne sige, at vi i den konservative gruppe ikke kan acceptere dette beslutningsforslag, og det kan så til gengæld næppe undre nogen.

Der gøres fra forslagsstillerens side meget ud af, at det cirkulære, som den tidligere socialminister, Bent Rold Andersen, udsendte i juli 1982, betyder en stramning af gældende regler, og at det derfor indirekte, antydes det, opfordrer til omgåelse og direkte ulovlige aktioner.

Jeg vil gerne skarpt tilbagevise, at dette cirkulære skulle give nogen anledning til, endsige ret til f.eks. ulovlige husbesættelser, hærværk, tyveri af mad, og hvad vi ellers har set, og jeg må dybt beklage, hvis der overhovedet er nogen, der mere eller mindre direkte eller indirekte opfordrer til, endsige billiger sådanne aktioner.

Socialministeren oplyste jo i sit i øvrigt meget omfattende svar, synes jeg nok, at cirkulæret var ment som en vejledning for kommunerne, idet det vitterlig i en række tilfælde havde vist sig meget vanskeligt at fortolke bistandslovens regler om udmåling af forbigående kontanthjælp på en nogenlunde ensartet måde landet over, og det må vel egentlig være et rimeligt krav, at der ikke er alt for store forskelle. Det medførte – det var ministeren også inde på – en række utilsigte-